

[Anker Jørgensen.]

minde om, at jord- og ejendomspriserne er steget voldsomt, og det er en kendsgerning, at der er omsat for ca. 10 milliarder kr. af jord og fast ejendom i 1969. Man skønner, at i hvert fald 2 milliarder kr. af disse går til forbrug i den omsætning, der finder sted i samfundet, for en relativt lille gruppe et meget stort beløb i forhold til overenskomstkravene, som er opgjort til ca. 1 milliard kr.

Jeg synes, at regeringen spiller, hvad man godt kunne kalde et pokerspil. Man spiller med fordækte kort, man lægger ikke kortene på bordet og siger til lønmodtagerne: det er vores økonomiske politik. Man stiller et 12 punkts program op, men det er kun det ene punkt, som er konkret. Men hvad med alt det, som kun antydes? Det er her, man spiller med fordækte kort, og jeg synes, det er rimeligt at sige til regeringen: hvis den vil have tillid i befolkningen i almindelighed og i denne situation i særdeleshed i lønmodtagerkredse, og med lønmodtagerkredse mener jeg alle lønmodtagergrupper, må den holde op med at spille med fordækte kort, så må den lægge kortene på bordet. Det er det, det indtil nu ikke er lykkedes at få den til i 21 mands udvalget og desværre heller ikke her ved denne debat i folketinget.

Jeg vil ganske kort bakke den tankegang op, der ligger i mit partis dagsordensforslag, og som går ud på, at regeringen og folketingets flertal ikke bør nøjes med at tale pænt om, at der skal forhandles på arbejdsmarkedet, den bør også lægge realiteter bag ved dette ved at sige til arbejdsmarkedets parter: vi har trukket dagsordenen af 15. maj tilbage.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg vil gerne forsøge at svare vedrørende nogle af de rejste synspunkter og på nogle af de rejste spørgsmål. Det var selvfølgelig fristende for mig at tage en diskussion op med hr. Per Hækkerup, som jo gerne ville tilbage til begivenhederne i 1967. Den fristelse skal jeg modstå, men jeg må dog selvfølgelig lige

sige til hr. Per Hækkerup, at når han ligefrem mener, at der ikke kom saglige indvendinger imod det, der skete fra den daværende mindretalsregerings side i 1967, i hvert fald i bevidst tilstand, så er jeg selvfølgelig forfærdelig ked af det, for jeg kom med en række indvendinger dengang, som jeg mener var alvorlige og saglige, og så er det jo altså et spørgsmål om bevidsthedstilstanden: det foregik altså faktisk fra denne talerstol.

Må jeg sige til hr. Per Hækkerup, at han ved jo godt, at når det gik, som det gik; med det indkomstpolitiske, der lå dengang, og som var af overordentlig beskeden rækkevidde — alt for beskeden i øvrigt — at hr. Per Hækkerup ved jo godt, at det var, fordi man gjorde dette betinget af vedtagelsen af andre ting, vi ikke kunne acceptere. Sådan er jo sandheden omkring dette problem.

Jeg vil gerne sige til hr. Anker Jørgensen, for det første at jeg undrer mig en lille smule over den meget negative holdning, han her giver udtryk for. Den svarer ikke ganske til det svar, vi fik fra Dansk Arbejdsgiverforening og LO på regeringens oplæg den 22. september. Da gav man jo medhold både i hovedbegrundelsen og i de hovedmål, som regeringen har sat op for den økonomiske politik. Der blev jo givet tilslutning til, at dette var nødvendigt også efter arbejdsmarkedsorganisationernes opfattelse. Jeg kan ikke se, at der er sket noget siden da, som kan ændre ved dette, og jeg må sige, jeg kunne heller ikke i hr. Anker Jørgensens indlæg finde noget, der skulle begrunde, at denne holdning blev ændret.

Se, jeg kan ikke gå ind i en diskussion med hr. Anker Jørgensen om lønudviklingen i 1970, den har jeg ikke tilstrækkeligt kendskab til endnu. Det er muligt, man har det i LOs ledelse, jeg har det ikke og kan derfor ikke gå ind i en diskussion. Men selv om det nu skulle være, som hr. Anker Jørgensen her har fremsat det, så er det nødvendigt for mig at sige, at det er ganske overordentlig utilstrækkeligt og farligt at tage et enkelt år. Jeg pegede selv på forbedringer i den